

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 9 września 2014 roku powód - (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego M. K. kwoty 651, 40 zł z ustawowymi odsetkami od dat wskazanych w pozwie do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

Swoje roszczenie powód wywodził z umowy zawartej z pozwanym, zgodnie z którą powód zobowiązał się do wykonania usług monitorowania sygnałów alarmowych gotowości i podejmowania interwencji przy pomocy grupy ochrony doraźnej na rzecz pozwanego za wynagrodzeniem. Na potwierdzenie wykonania usługi powód wystawił faktury VAT, które nie zostały zapłacone przez pozwanego (pozew k. 2-3).

W dniu 23 września 2014 roku Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w W. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym nakazał pozwanemu, aby zapłacił na rzecz powoda kwotę dochodzoną pozwem wraz z odsetkami i kosztami procesu w terminie dwóch tygodni albo wniósł w tym terminie sprzeciw (nakaz zapłaty k. 24).

W sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany podniósł zarzut spełnienia świadczenia oraz wypowiedzenia umowy, wskazując, że wpłacił powodowi wskazane w umowie i na fakturze kwoty, a w dniu 15 lipca 2013 roku urządzenie służące monitorowaniu zostało zdemontowane i zabrane przez powoda, przez co dalsze świadczenie usług przez powoda było niemożliwe. Dalszą konsekwencją było wypowiedzenie umowy przez pozwanego. (sprzeciw od nakazu zapłaty k. 39-40).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. zawarła w dniu 1 lipca 2011 r z M. K. umowę nr (...). Na mocy tej umowy powodowa spółka zobowiązała się m.in. do monitorowania odebranych sygnałów alarmowych pochodzących z wewnętrznego systemu alarmowego i przekazywania informacji o uzgodnionych i odebranych sygnałach od zleceniodawcy, gotowości i podejmowania interwencji przy pomocy grupy ochrony doraźnej na odebrane sygnały alarmowe pochodzące z wewnętrznego monitorowanego systemu alarmowego systemu alarmowego. (okoliczności bezsporne, umowa k.11-12).

Pozwany zobowiązał się do uiszczania na rzecz pozwanego kwoty 60 złotych plus VAT.

Umowa została zawarta na czas nieokreślony z możliwością jej pisemnego rozwiązania przez każdą ze stron z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia ze skutkiem na koniec miesiąca kalendarzowego.

W przypadku skorzystania przez zleceniodawcę z preferencyjnych warunków polegających na użyczeniu, montażu i aktywacji zestawu monitorującego w cenie 1 zł plus VAT i rozwiązania umowy przez zleceniodawcę lub przez J. z przyczyn zawinionych przez Zleceniodawcę w okresie 36 miesięcy od dnia wejścia w życie, zleceniodawca zobowiązany będzie do zapłaty kary umownej w wysokości 500 zł na podstawie wystawionej przez J. noty księgowej, do wystawienia której bez podpisu zleceniodawca upoważnia J..

Umowa zastrzegła, iż wszelkie zmiany umowy wymagają formy pisemnej pod rygorem nieważności./umowa k.11-12/

W okresie od 2 września 2013 roku do 31 marca 2014 roku umowa została zawieszona z powodu prac remontowych wykonywanych w lokalu pozwanego. W tym okresie pozwany miał obowiązek ponoszenia kosztów utrzymania zestawu monitorującego w kwocie 30 zł plus VAT miesięcznie (aneks do umowy k. 13-14).

Pismem z dnia 15 maja 2014 r M. K. wypowiedział powodowi umowę. Pismo to wpłynęło do powoda w dniu 28 maja 2014 r./pismo k.18/.

Pismem z dnia 30 maja 2014 roku spółka Ochrona (...) sp. z o.o. wezwała M. K. do zwrotu zestawu monitorującego w terminie 7 dni od daty rozwiązania umowy. Jednocześnie poinformowała, że w przypadku niedostarczenia tego urządzenia, zwrot zestawu zostanie wykonany w formie usługi demontażu przez technika J. za zapłatą wynagrodzenia w wysokości 100,00 zł wraz z podatkiem VAT oraz zwróciła się o udostępnienie lokalu w dniu 11 czerwca 2014 roku o godz. 8.00 celem dokonania demontażu nadajnika (pismo z dnia 30 maja 2014 roku, k. 20).

W dniu 15 lipca 2013 roku przedstawiciel spółki (...) sp. z o.o. dokonał demontażu nadajnika w lokalu pozwanego na potwierdzenie czego została wystawiona karta serwisowa, w której wskazano koszt robocizny w kwocie 50,00 zł netto i koszt dojazdu w wysokości 50,00 zł netto, natomiast łączny koszt usługi został określony na kwotę 100,00 zł netto, tj. 123,00 zł brutto (karta serwisowa, k. 46).

W dniu 22 lipca 2013 roku (...)sp. z o.o. wystawiła na rachunek H. K. M. fakturę VAT nr (...) na kwotę 123,00 zł brutto tytułem demontażu nadajnika według zlecenia (...), z terminem płatności do dnia 29 lipca 2013 roku (faktura VAT, k. 45).

Pismem z dnia 6 czerwca 2014 roku powód obciążył pozwanego notą księgową z dnia 5 czerwca 2014 roku o nr (...) w wysokości 500,00 zł tytułem kary umownej za rozwiązanie umowy z dniem 31 maja 2014 roku, czyli przed upływem 36 miesięcy od dnia wejścia w życie tejże umowy (nota księgową, k. 26).

W dniu 21 lipca 2014 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty zaległych należności w kwocie łącznej 151,40 zł. W dniu następnym, tj. 22 lipca 2014 roku wezwał pozwanego do uiszczenia sumy 500,00 zł tytułem kary umownej (pisma powoda z dn. 21 lipca 2014 roku i 22 lipca 2014 roku, k. 28-29).

Pozwany zobowiązany był do zapłaty na rzecz powoda za okres od 20 lipca 2011 roku do dnia 31 grudnia 2011 roku kwoty 6,15 zł / tytułem 5 faktur po 1,23 zł brutto. Za okres od stycznia 2012 roku do sierpnia 2013 roku kwotę 1 476,00 zł brutto (20 faktur po 73,80 zł brutto). Przez okres następnych siedmiu miesięcy(tj. od 2 września 2013 roku do 31 marca 2014 roku), w czasie którym umowa była zawieszona, powód wystawił pozwanemu siedem faktur po 36,90 zł brutto każda na łączną sumę 258,30 zł. Za miesiąc kwiecień i maj 2014 r pozwany zobowiązany był do zapłaty łącznie kwoty 73,80 zł brutto. Łącznie na podstawie umowy powód wystawił pozwanemu faktury na kwotę 1 814, 25 zł.

Pozwany uiszczył na konto powoda 2 161,79 zł., (potwierdzenie wykonania przelewu, k. 42).

Umowa zgodnie z zapisami umowy ulegała rozwiązaniu z dniem 31 sierpnia 2014 r, albowiem wypowiedzenie powód odebrał w dniu 28 maja 2014 r.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dopuszczonych jako dowód w sprawie powołanych wyżej odpisów dokumentów z akt sprawy oraz okoliczności bezspornych. Strony nie kwestionowały autentyczności tych dokumentów, zaś Sąd również nie miał wątpliwości co do ich wartości dowodowej, stąd były one przydatne dla ustalenia stanu faktycznego.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu. Powód jako podstawę swojego roszczenia wskazał umowę zawartą z pozwanym dnia 1 lipca 2011 roku, zgodnie z którą strona powodowa miała świadczyć na rzecz pozwanego za wynagrodzeniem usługi monitorowania sygnałów alarmowych gotowości i podejmowania interwencji przy pomocy grupy ochrony doraźnej, co wynikało z jej treści i czego strony nie negowały. Powód zażądał od pozwanego zapłaty zaległych kwot, które jego zdaniem wynikały z łączącego strony stosunku prawnego. Stwierdził, po przedstawieniu rozliczeń, że strony łączyły cztery umowy, a dwie wpłaty pozwanego zostały uiszczone na poczet innej umowy. Powód wskazał, iż pozwany powinien mu zapłacić w sumie 1814,25 zł. Pozwany wykazał natomiast, iż uiszczył na rzecz powoda kwotę 2161,79 zł. Powód powoływał się w piśmie procesowym, iż pozwany zalegał mu z tytułu innej umowy z wpłatą kwoty 135,30 zł i 123 zł. Wskazać jednak należy, iż po odjęciu tych wpłat od kwoty 2161,79 zł, pozostaje kwota 1903,49 zł, która przewyższa wysokość kwoty dochodzonej przez powoda z tytułu świadczenia usług tj. kwoty 1814,25 zł. Zdaniem Sądu,

pozwany zdołał wykazać, dołączając przelew bankowy do sprzeciwu od nakazu zapłaty, iż zażądane przez powoda kwoty zostały przez niego zapłacone. W myśl art. 353 par. 1 k.c., który stanowi, że zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien to świadczenie spełnić, zobowiązanie wygasa z chwilą spełnienia świadczenia. Zatem skoro pozwany M. K. spełnił świadczenie uiszczając na rzecz powodowej spółki należne wynagrodzenie za korzystanie z jej usług, Sąd uznał, iż żądanie od pozwanego zapłaty na rzecz powoda było niezasadne i oddalił powództwo w tej części. W ocenie Sądu niezasadne jest również żądanie przez powoda zapłaty kary umownej w kwocie 500 zł. Pisemne oświadczenie woli pozwanego o wypowiedzeniu umowy, zostało złożone powodowi skutecznie. Zgodnie z par. 6 pkt. 4 umowy, w przypadku skorzystania przez zleceniodawcę z preferencyjnych warunków i rozwiązania umowy przez zleceniodawcę lub przez (...)z przyczyn zawinionych przez zleceniodawcę w okresie 36 miesięcy od dnia wejścia w życie, zleceniodawca zobowiązany będzie do zapłaty kary umownej w wysokości 500 zł na podstawie noty księgowej, natomiast z brzmienia par. 6 pkt.1 przedmiotowej umowy wynika, iż umowa zostaje zawarta na czas nieokreślony z możliwością jej pisemnego rozwiązania przez każdą ze stron z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia ze skutkiem na koniec miesiąca kalendarzowego. Przedmiotowa umowa została zawarta dnia 1 lipca 2011 roku, weszła w życie dnia 20 lipca 2011 roku, trzydziestosześcioletni okres jej obowiązywania upływał zatem z dniem 20 lipca 2014 roku. Pozwany w piśmie z dnia 15 maja 2014 roku oświadczył, iż wypowiada przedmiotową umowę. Oświadczenie o wypowiedzeniu umowy dotarło do pozwanego w dniu 28 maja 2014 r. Zatem umowa uległa rozwiązaniu z dniem 30 sierpnia 2014 r. Działanie powoda, który uznał, iż umowa uległa rozwiązaniu z dniem 31 maja 2014 r, nie znajduje potwierdzenia w treści zawartej przez strony umowy, albowiem umowa nie przewiduje możliwości jednostronnego skrócenia okresu wypowiedzenia umowy przez powoda. Twierdzenie, iż do rozwiązania umowy przez powoda doszło na skutek niemożności dalszego świadczenia usług przez powoda pojawiło się dopiero w piśmie z dnia 22 czerwca 2015 r. W pozwie powód podnosił, iż kara umowna została naliczona, albowiem pozwany rozwiązał umowę przed upływem 36 miesięcy od zawarcia wejścia w życie umowy. Nadto z żadnego z załączonych dokumentów nie wynika, aby powód złożył pozwanemu oświadczenie o wypowiedzeniu umowy. Wskazać należy, iż umowa nie przewiduje rozwiązania ze skutkiem natychmiastowym. Z zapisu umowy wynika, iż obydwie strony umowy obowiązują zachowanie trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia. Okoliczność, iż wypowiedzenie umowy było sprzeczne z interesem powoda, co powód podniósł w piśmie procesowym z dnia 24 marca 2015 r, nie ma znaczenia dla faktu, iż w świetle obowiązującej umowy oświadczenie pozwanego wywołało skutek z dniem 31 sierpnia 2014 r, a zatem po upływie 36 miesięcy od dnia wejścia w życie umowy. Powyższe oznacza, iż kara umowna w kwocie 500 zł jest powodowi nienależna. Powód zaś przedstawia różne warianty stanu faktycznego dla uzasadnienia swego stanowiska w przedmiocie zasadności naliczenia kary umownej. Żadna z okoliczności przedstawionych przez powoda nie znajduje odzwierciedlenia w dokumentach i stanie faktycznym ustalonym przez sąd.

Biorąc pod uwagę powyższe, odnosząc się do żądania powoda o zapłatę od pozwanego kary umownej w wysokości 500,00 zł, Sąd uznał, iż jest to roszczenie w tej części jest również niezasadne.

Mając na względzie, iż powód w odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty cofnął powództwo do kwoty 73,80 zł, argumentując, że omyłkowo wystawił pozwanemu faktury na kwoty 60 zł plus VAT za miesiąc kwiecień i maj 2014 roku. W związku z tym, na podstawie art. 355 k.p.c., Sąd orzekł o umorzeniu postępowania co do kwoty 73,80 zł uznając, cofnięcie pozwu, nie stanowi czynności sprzecznej z prawem lub zasadami współżycia społecznego oraz nie zmierza do obejścia prawa.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie wymienionych przepisów orzeczono jak w sentencji wyroku.

(...)